

Andrzej Pelc

Adwokat Bożenna Banasik (1950-2003)

Palestra 48/11-12(551-552), 313-315

2003

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

SZPALTY PAMIĘCI

Adwokat Bożenna Banasik (1950–2003)

W dniu 17 września 2003 r. zmarła nagle adwokat Bożenna Banasik – Dziekan Okręgowej Rady Adwokackiej w Łodzi.

Pierwszą naszą reakcją na wiadomość o nagłej śmierci Naszego Dziekana było przerażenie i ból. Potem refleksja i cisnące się pytanie: dlaczego?

Jaki bowiem sens miała ta śmierć już czwarta w krótkim czasie w rodzinie Bożenny, osoby młodej, pełnej pasji życia i pogody ducha.

Ostatnie lata zrzuciły na Nią brzemień śmierci męża, ojca i brata.

Mimo tylu tragedii podniosła się z nieszczęść, wróciła do normalności, zaczęła pogodnie patrzeć w przyszłość i stawiać sobie nowe cele.

Wybór Bożenny Banasik na funkcję Dziekana w 1998 r. stanowił zaskoczenie dla znacznej części środowiska. Dziekanem została osoba młoda, bez wielkiej praktyki zawodowej, po raz pierwszy w dziejach łódzkiej palestry – kobieta.

To było Jej pierwsze zwycięstwo.

Drugim Jej zwycięstwem było zbliżenie łódzkich środowisk prawniczych.

Smutnym tego dowodem po Jej śmierci były nekrologi wszystkich prawniczych grup zawodowych nie tylko z Łodzi oraz manifestacyjny ich udział w ostatniej jej drodze.

Trzecim niewątpliwym sukcesem było nawiązanie i utrzymywanie współpracy adwokatury łódzkiej z adwokatami, przedstawicielami prokuratury i sądów z krajów frankofońskich. To była chyba pasja Jej życia i najbliższa Jej sercu płaszczyzna działania.

Podziwialiśmy Jej zaangażowanie w tworzenie Stowarzyszenia Przyjaźni Prawników Polskich i Frankofońskich, Fundacji Socjetas Palestra oraz działalność w Komisji Praw Człowieka i Instytucji Praw Człowieka przy Naczelnej Radzie Adwokackiej. Realizacja tych celów była następstwem pojmowania funkcji dziekana jako swoistej misji, wykraczającej poza ramy ścisłej profesjonalności. U źródeł takiego pojmowania swojej roli dziekana leżały zapewne tradycje rodziny inteligenckiej i głębokie intelektualne i emocjonalne związki z wykonywanym zawodem. W rozumieniu Bożenny adwokatura była zawodem ludzi nie tylko świadczącym usługi prawne, ale i zawodem ludzi walki o prawa i wolności człowieka.

Z tego właśnie pojmowania adwokatury i istoty samorządności adwokackiej wynikały wszystkie jej działania – także i te wykraczające poza ramy korporacji.

Kandydując w wyborach prezydenckich Łodzi w 2002 roku odniosła niewątpliwy sukces osobisty zajmując czwarte miejsce bez żadnego zaplecza partyjnego i politycznego.

Decydując się na kandydowanie chciała pokazać, że adwokat może zaistnieć w życiu publicznym i osiągnąć sukces, bo uważała że to właśnie adwokaci z istoty swego zawodu są powołani do służby publicznej. To było Jej czwarte zwycięstwo.

Jej upór i łatwość nawiązywania kontaktów sprawiły, że docierała do miejsc dotąd dla adwokatów niedostępnych i obcych. Otwierały się przed nią salony ambasad i pałaców sprawiedliwości, gabinety ministrów i trybuny polityków, a wśród Jej bliskich i przyjaciół było wiele znanych osobistości życia politycznego w Polsce i za granicą.

Była dumna że jest polskim adwokatem. Podkreślała to zawsze i wszędzie zyskując tą postawą wielki szacunek.

W okresie stanu wojennego i w czasie ograniczeń swobód i wolności obywatelskich w Polsce w okresie późniejszym utrzymywała stałe i przyjacielskie kontakty z adwokatami francuskimi i szwajcarskimi; później także belgijskimi. Dzięki Niej wiele rodzin mogło korzystać z pomocy charytatywnej przekazywanej przez adwokatów krajów zachodniej Europy.

Nie sposób w tym miejscu wymienić wszystkich Jej zasług i dokonań, ale często wspominała dwa wydarzenia znaczące dla jej dalszego życia i drogi zawodowej.

Pierwszym była wielka przyjaźń z Dziekanem Lyonu Allain de la Servette. Dzięki tej przyjaźni i wsparciu zaszczepiła w sobie miłość do Francji, zrozumiała istotę zmian postępujących w Europie i konieczność przenoszenia dobrych i sprawdzonych wzorców adwokatury francuskiej na grunt polski. Pokochała Francję a tamtejsi adwokacki traktowali Ją jak swego wielkiego przyjaciela.

Drugie wydarzenie miało miejsce w roku 1982. Bożenna wraz z ówczesnym Dziekanem Okręgowej Rady Adwokackiej w Łodzi adw. Eugeniuszem Sindlew-

skim uczestniczyli w dorocznym spotkaniu adwokatury francuskiej w Lyonie jako jedyni przedstawiciele krajów spoza wschodniej kurtyny.

Młody adwokat z Polski wywołał ogromne emocje mówiąc o swojej ojczyźnie i etosie adwokatów walczących o wolności i swobody obywatelskie.

W rewanżu młody francuski stażysta wygłosił wspaniałe przemówienie, które zakończył po polsku: „Niech żyje Polska, Niech żyje Solidarność, Niech żyje wspaniała adwokatura polska”! Owacjami na stojąco uhonorowano delegację izby łódzkiej.

W roku 2002, już jako Dziekan Okręgowej Rady Adwokackiej w Łodzi, adwokat Bożenna Banasik przebywała kolejny raz w Lyonie na zaproszenie adwokatury francuskiej. W imieniu palestry Lyonu witał ją obecny Dziekan Philippe Genin, będący owym aplikantem wygłaszającym przemówienie w 1982 roku.

Po dwudziestu latach, wówczas dwoje aplikantów, teraz dziekanów swoich korporacji spotkało się ponownie aby kontynuować to co rozpoczęli w innych warunkach i innej Europie.

Bożenna zawsze podkreślała, że dla takich chwil warto żyć i że wywierają one niezatarte piętno na całym życiu człowieka. Uważała, że chwile takie zawsze pozostają w pamięci i mobilizują do stawiania wielkich celów.

Niestety przedwczesna śmierć nie pozwoli Jej tych celów realizować.

Może miał racje Platon głosząc, że ukochani przez bogów umierają młodo.

Andrzej Pelc

Adwokat dr Juliusz Sas-Wisłocki w 30-tą rocznicę śmierci

3 września 2003 r. minęła 30-ta już rocznica śmierci adwokata dr. Juliusza Sas-Wisłockiego (1909–1973). W „Palestrze” nr 2 z 1974 r. pisał o nim wówczas adw. dr Władysław Pociąg, a dziś, po 30 latach, gdy Naczelna Rada Adwokacka postanowiła przyznać Mu pośmiertnie odznakę „Adwokatura Zasłużonym” wypada przybliżyć kolejnym pokoleniom adwokatów postać tego niezwykłego człowieka, wybitnego erudyty, zasłużonego dla Polski i Adwokatury Polskiej.

Juliusz Sas-Wisłocki był wnukiem profesora UJ Władysława Ignacego Wisłockiego (1841–1900), bibliografa, kustosa Biblioteki Jagiellońskiej, której zbiory mieściły się za jego życia jeszcze w Collegium Maius. Obecny gmach „Jagiellonki” został wybudowany dopiero w 1921 roku. Ojcem Juliusza Sas-Wisłockiego był dr Franci-